

[Bracher.]

gere forslag om arbejdsformidlingen, at det må være dens opgave og ikke fagbevægelsens opgave at være arbejdsanvisende.

Bestemmelsen om, at man skal kunne nægte at overtage arbejde uden for et område af 10 km fra bopælen, vil jeg mene er en meget mærkelig regel at sætte ind. Det vil jo faktisk være umuligt at gennemføre den. Tager man selve Københavnsområdet, er der jo 10 km fra den ene ende af byen til den anden, og det skulle være mærkeligt, hvis man skulle nægte at arbejde inden for byens område. Tager man et eksempel som Danfoss, der jo har en stor arbejdsstyrke og henter arbejdere både fra Sønderjylland og fra Fyn, så vil det dér være umuligt at gennemføre en sådan regel. Hvis samtlige arbejdere ville nægte at tage arbejde mere end 10 km fra deres bopæl, så ville det være umuligt for en stor virksomhed at få tilstrækkeligt med arbejdere.

Vi vil altså gå imod disse ting, men vil gerne se på de ganske enkelte ting, jeg nævnte, i udvalget.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg har tænkt på under den her debat, at der var en gammel revyviser, hvor man siger, at du har min sympati, men vi har ikke rigtig noget at have den i. Det høje ting har jo mange gange udtrykt sympati med de titusinder af mennesker, der bliver kastet ud i ledighed. Alle har prøvet at forklare, at ingen af os er interesseret i arbejdsløshed, og vi har som noget meget skammeligt og selv fra den milde og venlige regering med vrede afvist, at man skulle spekulere i arbejdsløsheden. Men alligevel ser det ud til, at princippet om fuld erstatning for dermed at tage en hvilken som helst mistanke fra nogen om at spekulere i arbejdsløsheden er det lidt svært at nå igennem med.

Hvad er det, vi har i øjeblikket? Vi har omkring 100.000 arbejdsløse. Vi har unge mennesker, der aldrig har set en arbejdsplads indvendig fra, som kommer direkte f. eks. fra en færdig uddannelse af mere eller mindre boglig art, og som er henvist til at leve på den måde, de nu kan, uden at kunne få understøttelse, uden at kunne opnå retigheder som almindelige mennesker. Vi har mange ældre, modne arbejdere, som ved, at hvis deres virksomheder falder sammen,

hvis det bliver småt med beskæftigelse, så kan de risikere at blive permanent arbejdsløse. Vi har igen andre, som ved, at hvis deres virksomheder går ned under kapitalismens almindelige krise, så er de henvist til at søge arbejde, og arbejdsmulighederne er meget små.

Jeg har bare villet nævne disse ting, for det principielle i vores forslag er to ting, bl. a. at sikre, at mennesket ikke fratages retten til at arbejde. Et flertal i vores folk og i folketinget opretholder en grundlovsbestemmelse, hvorefter den private ejendomsret er ukrænkelig, mens retten til at arbejde ikke er ukrænkelig. Nu siger man bare, at det bør tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger får adgang til beskæftigelse. Så lang tid noget sådant eksisterer, må dette ting også affinde sig med, at der er et eller flere partier, som uafbrudt rejser disse krav, indtil de bliver gennemført.

Hvad er det da, vi vil, når vi taler om at opnå garantier for at få fuld erstatning under ledighed? Ja, der er nogle, der vil sige, at vi spekulerer i, at folk så ikke vil gå på arbejde. Det er da muligt, at man har ret i en sådan påstand, men det er et meget, meget begrænset område. Den menneskelige natur er at gå på arbejde, hvis man ser bort fra oberster og generaler. At gå på arbejde er den menneskelige natur, og selvfølgelig vil de også gøre det, selv om de har sikret sig den fulde erstatning under tvungen ledighed.

Vi peger videre på, at i en periode som denne er økonomiske dispositioner for lønmodtagere meget svære at foretage. De kan disponere som i 1960'erne, hvor man fik at vide, at vi aldrig mere kommer tilbage til arbejdsløsheden, og så er de pludselig midt i den. Når man vil forlange, at der skal disponeres på denne facon, så må man også være villig til fra landets lovgivningsmagt at garantere, at ingen bliver straffet urimeligt og får deres købeevne nedsat på en sådan måde, at det går ud over forbruget.

Når man i en sådan krisesituation også får langvarigt arbejdsløse — og det er jo det, vi oplever nu — så er det helt urimeligt at fastholde den helt igennem udemokratiske 26 ugers bestemmelse. 26 ugers bestemmelsen er jo noget, der er smuglet ind i sin tid af reaktionære kræfter, som aldeles ikke forstod, hvad der rørte sig i dansk fagbevæ-